

## 02 - Tamna konstrukcija

Baterijska lampa treperi i umire. Slep, Doktor ide napred. Po sećanju zna da na stotinak metara dolazi račvanje u tunelu. Da li je Kapetan skrenuo levo? Skoro da može da čuje svoje srce. Neko je pričao da u ovakvim situacijama uvek treba ići levo. Ili, da nije desno. Kocka se. Stavlja ulog na levo. Osmeh mu preleće preko lica. Kuća ovoga puta nije dobila.

Vidi Kapetana, sedi naslonjen na zid tunela. Lice mu se ne vidi od maske za kiseonik, ipak tako naslonjen izgleda kao da spava.

— Kapetane?— spušta mu ruku na rame.

— Jesi li ostavio marker za povratak?

— Da. Lampa mi se ugasila.

— Pusti. Moramo da požurimo. Ovo je poslednji hodnik. Zar ne čuješ kako nas zove? Pogledaj zidove, pogledaj, oni se pomeraju.

Tek sada vidi. Tunnel se poput nekog organa širi i skuplja, menja formu. Kapetan je u pravu. Ovo jeste poslednji hodnik. Slika ogromne konstrukcije u kojoj se nalaze zauvek će mu poput tumora biti urezana u mozak.

Kada ju je prvi put video, tamnu naspram večne tame kosmosa, znao je da je nisu gradili živi, iako ga je podsećala na ljudsko stvaralaštvo. Konstrukcija je nastala sama od sebe, ni izčega, ovde u najmračnijem delu svemira. Dvadeset dve godine ona je posadi i njemu u snovima šaputala o njihovom ispunjenju. Za nju oni su predstavljali jedno biće, jer želeli su isto, sanjali su moć. Ali, to je bilo davno. Vreme prolazi. Snovi se menjaju. Posada je odavno sahranjena u metalnim kovčezima, odbačena u svemir. Sada su samo on i Kapetan ostali. A ponuda još uvek važi.

Pulsirajući tunnel ih izbacuje iz sebe u komoru srca konstrukcije. Doktor oseća udar sile, od koga mu se ruke i noge grče. Bol ga preseca

u preponama. Kapetan pada na kolena. Njegovi jecaji u komori odzvanjaju poput molitve, odbijajući se od kružnih metalnih zidova.

— Pogledaj, ispred nas je. Treba samo da je dodirnemo. Samo toliko, moramo , zajedno.— Kapetan bunca kroz suze poput ludaka.— Tako je lepa, Doktore, zar nije?

Gleda u to. U centru prostorije lebdi oblik sličan nekom geometrijskom predmetu, ali nestalne površine i dimenzije. U njemu formira različite oblike, kao da gleda u oblake. U njoj je njegova Mari. Njeno lice. Njene ruke. Njeni šapati. Oseća njene suze, njen dah na svom telu. Više to nikada neće osetiti. Drugi snovi su bez nje su ništa. Prašina.

Iz korice vadi nož. Nekada čovek mora da se bori za svoje snove. Čini mu se da zemlja pod njim drhti, kao da se će se čitav svet obrnuti. Vreme je da zgrabi svoj san. Sada se Kapetan uspravio. Zuri u Doktora. Bio je spreman u svetu podložnom promenama.

— Šta radiš to jebote?

— Uzimam svoju želju.— Pogled mu nije na nožu. Oseća ga u ruci. Usresređen je na Kapetanove oči. -Znaš, čovek nekad mora da se bori za ono što želi.

Kapetan se pomera nekoliko koraka unazad. –Ti si lud.— Oseća da leluja, kao da se pod pomera. Gleda u tunel iza Doktora. Traži spas. Tunel nije daleko, dvadesetak koraka. Može da uspe.

Istrčao je deset kada je osetio ubod u pleksus. Nož probija skafander. Drugi ubod probija meso. Doktor se ne zaustavlja. Ubada sredinu grudi. Tako jako da probija kost. Kapetan rukom hvata crevo Doktorove boce za kiseonik. Dok se nož treći put zariva u njegove grudi, on snažno vuče, čupa crevo iz boce. Padaju na pod. Doktor se hvata za vrat. Pokušava da udahne život, dok se svet polako sužava. Nad njim lebdi predmet bez oblika, srce konstrukcije. U njemu vidi čovečije lice koje je istovremeno lice čudovišta, i ono se smeje, dok se tamni tunel zatvara.